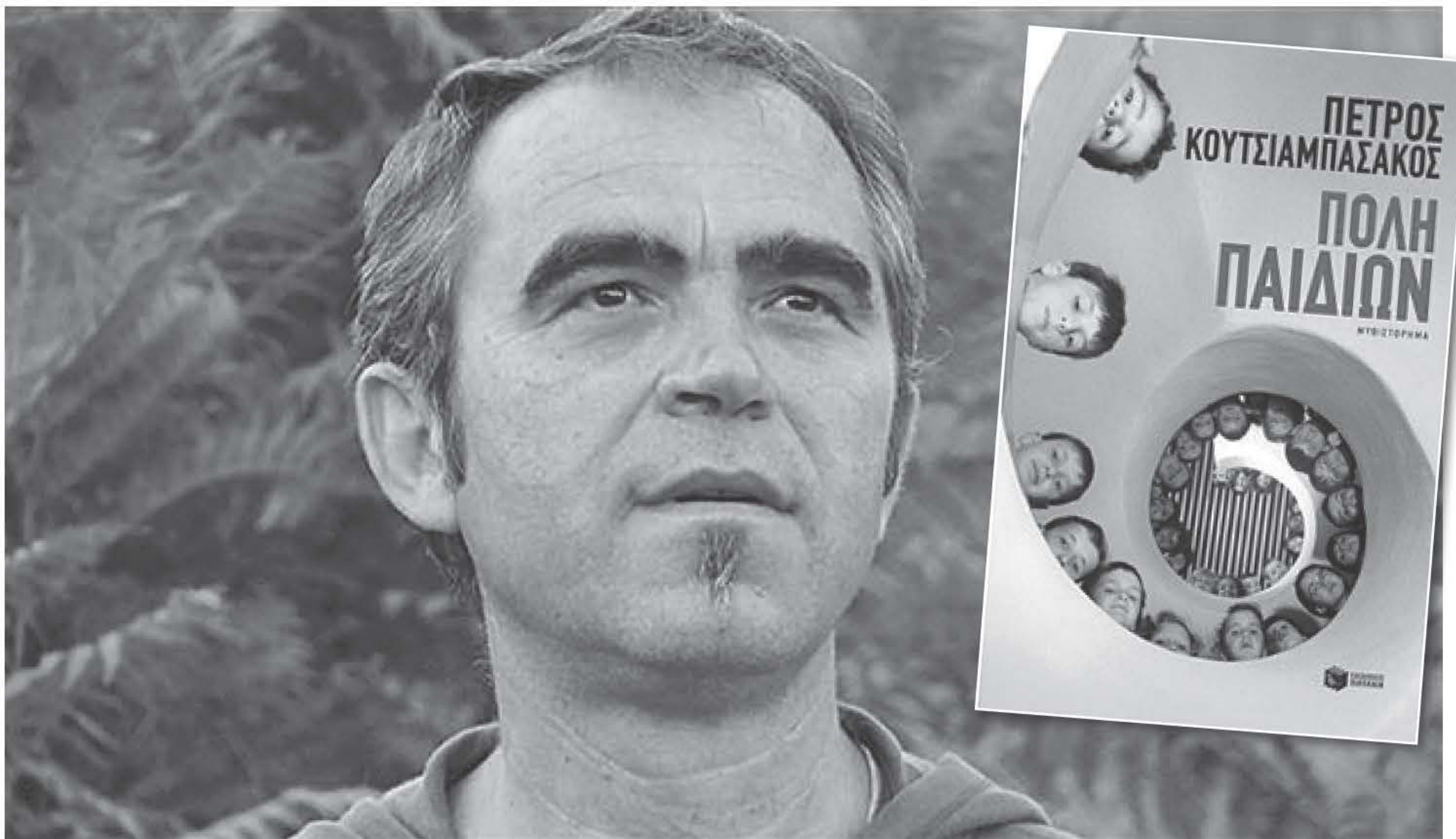

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Μαρτυρίες για τον Πέτρο

Αν είναι να ακριβολογούμε με τις λέξεις, ο συγγραφέας Πέτρος Κουτσιαμπασάκος που πέθανε στα 48 του χρόνια, ήταν σχεδόν γείτονάς μου και σχεδόν φίλος μου. Ο Πέτρος έμενε στα Άνω Πετράλωνα όταν εγώ έμενα για πολλά χρόνια στα Κάτω. Η ξενιτιά κι ο θάνατος δεν μας έδωσαν περισσότερο χρόνο...

Συναντιόμασταν, πίναμε, τρώγαμε, κουβεντιάζαμε, με άλλους οι μόνοι μας, στην Πλατεία Μερκούρη, στο Οικονόμου, ή στο Ζέφυρο βλέποντας «Το γεράκι της Μάλτας» και άλλα κλασικά του σινεμά. Μια δυο φορές συναντηθήκαμε και στο Φίλιον... Τη γνωριμία μας την οφείλαμε στον διηγηματογράφο Ηλία Παπαμόσχο.

Η τελευταία εικόνα που έχω στο μυαλό μου από τον Πέτρο είναι σχεδόν εικαστική... Πέρυσι τον Απρίλη ενώ καθόμουν σχεδόν ολομόναχος σε βαγόκι του Μετρό με κατεύθυνση το σταθμό του Αγίου Δημητρίου, αυτός καθόταν ολομόναχος, όχι σχεδόν, ήταν ολομόναχος σε μια καρέκλα της αποβάθρας της Δάφνης διαβάζοντας ένα βιβλίο, νηφάλια, χαμπλότονα, προσεχτικά...

Τον αδερφό του σκηνοθέτη Δημήτρη Κουτσιαμπασάκο τον αποκαλούσε πολλές φορές στις κουβέντες μας το αδερφάκι μου... Ήμουν αυτός που του μετέφερα τηλεφωνικά την καλή υποδο-

χή που επεφύλαξαν οι σινεφίλ στην πρεμιέρα του ντοκιμαντέρ του αδερφού του «Ο μανάβης» στο Φεστιβάλ ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Χαιρόταν με τις επιτυχίες του μικρού του αδερφού, στενοχωριόταν με τα όποια καλλιτεχνικά του ζόρια.

Μου έκανε το τραπέζι στον Οικονόμου λίγο πριν φύγω για την Αυστραλία. Κουβεντιάσαμε για το πόσα μας χρωστούσαν οι εργοδότες μας, για τη μπάνια που έπαιζε, για το μικρό που απόκτησα. Είπαμε να τα λέμε. Τα λέγαμε επηραματικά και διαδικτυακά από την ώρα που έφυγα για τους αντίποδες. Που να ξέραμε...

Μου άρεσαν και τα δύο του βιβλία, τα διηγήματά του, το μυθιστόρημά του, θεωρούσα, του το είπα, το αποδεχόταν, το πίστευα, στην οκταετία που μεσολάβησε ανάμεσα στην έκδοση του πρώτου του και του δεύτερου βιβλίου μεγάλωσε λογοτεχνικά ως μέγεθος.

«Εσείς οι λόγιοι». του έλεγα για να τον πειρά-

ξω... «Το έχεις κι εσύ», μου απαντούσε...

Ο τρόπος με τον οποίο καταπιάνεται με την παιδική ηλικία στο βιβλίο του «Πόλη Παιδιών» μου θύμισε ένα κινηματογραφικό ημίωρο στο Παρίσι του 1956, στην ταινία «Το κόκκινο μπαλόκι»... Δεν την έχω δει μου είπε, θα τη δω, δεν ξέρω αν πρόλαβε...

Δωρητής οργάνων, κλινικά νεκρός εδώ και εβδομάδες ο Πέτρος, διορθωτής και μουσικός για λόγους βιοποριστικούς, καταγόταν από χωριό, μεγάλωσε σε Ίδρυμα, σπούδασε στο Πάντειο, ήταν πολύ καλός συγγραφέας και... Ήταν σχεδόν φίλος μου, αν είναι να ακριβολογούμε με τις λέξεις...

Υ.Γ. Συζήτηση με τον Πέτρο Κουτσιαμπασάκο για το βιβλίο του «Πόλη Παιδιών» μπορείτε να διαβάσετε στην ανάρτηση http://endeaneos.blogspot.com.au/2013/02/blog-post_19.html